

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
20 У 18002/21
Дана 18.11.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Весне Чогурић и Маје Панић, чланова већа, са судским саветником Михаилом Радосављевићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА из ..., ул. ... бр. ..., кога заступа пуномоћник Драгана Срећковић, адвокат из Младеновца, ул. Краља Александра Обреновића бр. 55/1, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак, Београд, ради поништаја решења број: 434-00-00280/2020-39 од 30.06.2021. године, у предмету комуналне таксе, у нејавној седници већа, одржаној дана 18.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена на решење Градске управе Града Београда, Секретаријата за јавне приходе, Сектора за подручје Градских општина, Одељења Младеновац, XXVI-01 број: 434-12/2019-05-ПП од 09.06.2020. године, којим је одбачен, као неуредан, поднесак број XXVI-01-434-12/2019-05 од 14.01.2019. године поднет од стране тужиље.

У тужби, којом је покренула управни спор, поднетој преко пуномоћника Управном суду, препорученом пошиљком преко поште, дана 20.08.2021. године, тужиља је оспорила законитост решења туженог органа, наводећи да је оспореним решењем тужени повредио поступак на тај начин што у изреци решења није навео законски разлог одбијања жалбе, и што је у свему, други пут, прихватио погрешан став првостепеног органа у овој управној ствари, што је контрадикторно решењу другостепеног органа број 434-00-00491/2019-39 од 21.01.2020. године, а нарочито што је оспореним решењем одбијена као неоснована жалба АА из ..., ул. ... бр. ..., на решење

XXVI-01 бр. 434-12/2019-05-ПП од 09.06.2020. године, које гласи: “Одбацује се поднесак бр. XXVI-01 бр. 434-12/2019-05-ПП од 14.01.2019. године, поднет од стране пореског обвезника АА из ..., ЈМБГ: ..., са пребивалиштем на адреси ... бр. ..., као неуредан”, што је правни нонсенс, јер не може бити одбачен поднесак, већ само жалба и то без образложења, што и сам тужени наводи на нумерисаној страни три образложења оспореног решења. Тужени је по други пут у свему прихватио закључак првостепеног органа и поред тога што је из записника о учешћу странке у поновном поступку по жалби од 25.02.2020. године, могао на несумњив начин да закључи да је странци предочен конгломерат чињеница и указано на многобројне прописе и чињенице, али да није упозорена на последице давања свог исказа, нити уређења поднеска, а све у складу са одредбом члана 59. став 1. Закона о општем управном поступку, а ово тим пре јер се ради о неукој странци. Истакла је да је тужени у оспореном решењу, поступио супротно првобитно донетом решењу број: 434-00-00491/2019-39 од 21.01.2020. године, када је прихватио став првостепеног органа да утврди да ли се ради о комуналној такси за заузеће јавне површине или о накнади за градско грађевинско земљиште, што није учинио, иако је морао, јер је јасно утврдио да се ради о објекту постављеном на градском грађевинском земљишту, које је као такво уписано у катастар земљишта, а и решења којим се иста задужује за комуналну таксу за заузеће јавне површине су у управном поступку два пута поништена и то пресудама Управног суда 13 У 8310/15 од 10.07.2015. године и 10 У 20963/18 од 17.03.2021. године, о чему их Одељење за комуналне, грађевинске и урбанистичке послове, Општинске управе општине Младеновац, није обавестило, правдајући свој став недостатком обавештења од наведеног Одељења и о томе су чак обавестили Омбудсмана својим одговором XXVI-01 бр. 07-21/2020 од 16.03.2020. године. Предложила је да суд тужбу уважи и поништи решење број 434-00-00280/2020-39 од 30.06.2021. године и решење XXVI-01 број: 434-12/2019-05-ПП од 09.06.2020. године, као и да тужиљи надокнади трошкове поступка по АТ и ТТ.

Тужени орган је у одговору на тужбу, навео да је утужено решење правилно и на закону засновано. Остао је при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу, као неосноану, одбије, сходно члану Закону о управним споровима.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр.111/09), па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и исправа које су садржане у списима предмета ове управне ствари, које су од значаја за предмет спора, нашао да тужба није основана.

Из исправа које се налазе у списима предмета и образложења тужбом оспореног решења, произлази да је тужиља дана 14.01.2019. године, првостепеном органу доставила поднесак у коме оспорава задужења настала по основу заузећа јавне површине, с обзиром да се ради о објекту који се налази на градском грађевинском земљишту, а који поднесак је првостепени орган решењем од 10.09.2019. године одбацио као неуредан. Тужиља је изјавила жалбу на то решење, које је тужени орган поништио својим решењем од 21.01.2020. године и списе предмета вратио првостепеном органу на поновни поступак, наложивши му да у поновном поступку, позове тужиљу да се изјасни да ли се у конкретном случају ради о жалби на одређено решење, у ком случају је тужиља обавезна да наведе број и датум решења на који се иста односи или се ради о

предлогу за понављање поступка окончаног одређеним решењем, у ком случају је тужила обавезна да наведе број и датум коначног решења на који се исти односи, и да наведе из ког од наведених разлога у члану 176. став 1. Закона о општем управном поступку, предлаже понављање поступка. Првостепени орган је тужили доставио позив од 10.02.2020. године за учешће у поновном поступку, којим позивом јој је указано на који начин је према налогу из решења другостепеног органа, потребно да уреди поднесак од 14.01.2019. године и позива се да дана 25.02.2020. године, дође у просторије пореског органа. На тај позив се тужила одазвала, о чему је сачињен записник од 25.02.2020. године, који се налази у списима предмета. Записником је констатовано да је решењем првостепеног органа број I-02-4334-10/220/2016-070 од 29.08.2016. године, на које се тужила позива у уводу поменутог поднеска од 14.01.2019. године, било одобрено одлагање плаћања дугованог пореза, али да је исто укинато решењем број: XXVI-01-4334-10/2020У/2016-070 од 31.12.2018. године, из ког разлога више не производи правно дејство. У записнику је констатовано и да је првостепени орган, тужили предочио којим решењима донетим у периоду од 01.07.2007. до 01.09.2010. године и у којим износима јој јој утврђена комунална такса за заузеће јавне површине у пословне сврхе за мањи монтажни објекат у Улици ... број ..., у ..., и по том основу је од тужиле захтевано да се изјасни да ли се у конкретном случају ради о жалби на одређено решење, са обавезом да наведе број и датум решења на које се исто односи, али се тужила у вези са тим, није изјаснила, већ је на записник изјавила да је сву тражену документацију доставила и да захтева да се поступа по решењу другостепеног органа од 21.01.2020. године. У записнику је констатовано и да је првостепени орган тужили предочио одредбу члана 176. став 1. Закона о општем управном поступку, која прописује у којим случајевима се може извршити понављање поступка окончаног решењем, против којег не може бити изјављена жалба и по том основу је од тужиле захтевано да се изјасни да ли се у конкретном случају ради о предлогу за понављање поступка, окончаног одређеним решењем, са обавезом да наведе број и датум коначног решења на који се исти односи, али и у вези са тим се тужила није изјаснила, већ је на записник изјавила да је сву тражену документацију доставила и да захтева да се поступа по решењу другостепеног органа од 21.01.2020. године.

Тужени орган је нашао да је на основу утврђеног чињеничног стања, неспорно да тужила није поступила по захтеву првостепеног органа за изјашњење да ли се у конкретном случају ради о жалби на неко одређено решење или о захтеву за понављање поступка окончаног неким одређеним решењем, у предмету утврђивања комуналне таксе за заузеће јавне површине, из ког разлога тужени налази да су неосновани жалбени наводи у којима се истиче да је првостепени орган у доношењу ожалбеног решења, користио неукост странке. Имајући у виду све наведено, тужени орган налази да је првостепени орган, правилно поступио када је у смислу одредбе члана 59. Закона о општем управном поступку ожалбеним решењем, поднесак тужиле одбацио, као неуредан. Тужени орган налази да је основан жалбени навод у вези недостатка образложења ожалбеног решења, а из разлога јер је првостепени орган, иако је диспозитивом ожалбеног решења одбацио као неуредан тужилин поднесак од 14.01.2019. године, у образложењу истог, ценио основаност донетих решења, којима је тужила за период од 01.01.2007. до 01.01.2010. године задужена комуналном таксом за заузеће јавне површине у пословне сврхе. Међутим тужени налази да, с обзиром на правилност одлуке дате у диспозитиву ожалбеног решења, напред наведено поступање првостепеног органа, није утицало на права тужиле и исто није разлог за поништавање

ожалбеног решења, из ког разлога је одбио жалбу у смислу одредбе члана 151. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Одредбом члана 59. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", бр. 18/16, 95/18-аутентично тумачење), прописано је да је поднесак неуредан ако има недостатке који орган спречавају да поступа по њему, ако није разумљив или ако није потпун. У том случају орган у року од осам дана од пријема поднеска обавештава подносиоца на који начин да уреди поднесак и то у року који не може бити краћи од осам дана, уз упозорење на правне последице ако не уреди поднесак у року (став 1.). Ако поднесак не буде уређен у року, орган решењем одбацује поднесак (став 2.). Ако поднесак буде уређен у року, сматра се да је од почетка био уредан, ако законом није друкчије предвиђено (став 3.).

Према оцени Управног суда, код овако утврђеног чињеничног и правног стања ствари, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиле изјављену против првостепеног решења, с обзиром да је у поступку код првостепеног органа, уз претходно правилно и потпуно утврђено чињенично стање, без повреда правила поступка, правилно одлучено као у диспозитиву првостепеног решења. Ово из разлога што је првостепени орган, поводом налога другостепеног органа из решења број 434-00-00491/2019-39 од 21.01.2020. године, а у складу са одредбом члана 58. став 2. и члана 59. став 1. ЗУП-а, омогућио тужили, као странци, учешће у поступку и предочио јој чињеничну и правну ситуацију предметне управне ствари, тако што ју је позвао да се поводом њеног поднеска од 14.01.2021. године, изјасни да ли се у конкретном случају ради о жалби на одређено решење, у ком случају је тужилца обавезна да наведе број и датум решења на који се иста односи или се ради о предлогу за понављање поступка окончаног одређеним решењем, у ком случају је тужилца обавезна да наведе број и датум коначног решења на који се предлог односи, и да наведе из ког од наведених разлога у члану 176. став 1. Закона о општем управном поступку, предложи понављање поступка, а што према записнику о учешћу странке у поступку по жалби XXVI број 434-15/2019-пп од 25.02.2020. године, тужилца није учинила, из ког разлога је правилном применом напред цитиране одредбе члана 59. Закона о општем управном поступку, првостепени орган поднесак тужиле одбацио, као неуредан.

Суд је ценио наводе истакнуте у тужби, па је нашао да су исти неосновани и, као такви, без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово стога што другостепени орган, поступајући по жалби, није у обавези да у диспозитиву наведе разлог одбијања жалбе, будући да је диспозитив, као најбитнији део решења, у смислу одредбе члана 141. став 3. Закона о општем управном поступку, потпун уколико је, као што је то у конкретној ситуацији случај, у истом наведено да се жалба одбија, уз означавање доносиоца првостепеног решења, његовог броја и датума (довољно потпун би био и да је наведено само да се жалба одбија), док разлози одбијања жалбе у смислу став 4. исте одредбе ЗУП-а, представљају саставни део, не диспозитива, већ образложења решења. Првостепени орган је, поступајући по решењу туженог органа број 434-00-00491/2019-39 од 21.01.2020. године, у свему поступио по налогу из истог, односно по у њему указаном у ком погледу треба допунити поступак, тако што је у циљу сачувања тужиле као странке у поступку од неповољних последица по њена права и интересе, испоштовао све налоге из тог решења, позвао је да учествује у поступку, предочивши јој недостатке поднетог поднеска од 14.01.2019. године. У позиву XXVI-01 број 434-15/2019-п од 10.02.2020. године, су поновљени

налози из другостепеног решења од 21.01.2020. године, по којим је првостепени орган, требао да поступи у поновном поступку, што је он и учинио, тако што је тужилји омогућио да приликом поновног учешћа у поступку по жалби дана 25.02.2020. године (о чему је сачињен записник број XXVI-01 бр. 434-15/2019-пп), поднесак прецизира, тј. да се изјасни о каквој напред наведеној врсти поднеска се ради на довољно приступачан начин, разумљив лицу које не мора бити правно квалификовано. Међутим, тужилја је инсистирала да првостепени орган поступи по решењу другостепеног органа број 434-00-00491/2019-39 од 21.01.2020. године, а што је првостепени орган, наведеним поступањем управо и радио, тј. поступао по налогу из тог решења. Будући да се странка, по правилу, сама брине о својим правима и одлучује које ће радње предузети у поступку, те да се овде тужилја ни поред поучавања на напред наведени начин од стране службеног лица првостепеног органа, није изјаснила на њен нејасан захтев из поднеска, то са истом, њеном кривицом, није рашчишћено о каквом се захтеву ради, а што је за последицу имало одбачај поднеска. Да би се по поднеску могло поступати, он у смислу одредбе члана 58. став 2. ЗУП-а, мора да садржи потпун назив и да буде разумљив (јасан) тј. да, садржи елементе прописане том одредбом а нарочито, на шта се поднесак односи, тј. због чега се, и у ком смислу упућује, што је главна садржина поднеска да би орган коме је упућен могао предузети одређени рад поводом тог поднеска од кога се, подношењем поднеска, то и очекује, што у конкретној ситуацији, због напред наведеног, није било могуће предузети. Нетачни су наводи тужбе да не може бити одбачен поднесак, већ само жалба, будући да се у смислу члана 59. став 2. ЗУП-а, одбацује поднесак који у остављеном року не буде уређен, а што је у конкретној ситуацији и био случај. Тужени орган на нумерисаној страни три образложења оспореног решења није, како се у тужби наводи, коментарисао немогућност одбачаја поднеска, већ само основаност жалбених навода у вези недостатка образложења ожалбеног решења који су, с обзиром на правилност одлуке из диспозитива првостепеног решења, без утицаја на права тужилје, која она и поред пружене помоћи у смислу члана 8. ЗУП-а, није дефинисала у погледу назива и садржине поднетог захтева, мада јој је, с обзиром да га је сама сачинила, то требало бити познато, односно што представља њен поднесак од 14.01.2019. године и са којим циљем је поднет. Дакле, тужбом оспорено решење је, према стању у списима предмета, засновано на потпуно и тачно утврђеном чињеничном стању на које су правилно примењене напред цитиране одредбе наведених прописа, а у образложењу побиијаног решења, јасно су наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења, без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога, што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради се о судској ствари, која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног решења и исправа садржаних у достављеним списима од стране туженог органа, види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног акта, требало оценити само у погледу спорних правних

питања.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на његов успех у овој управној ствари, па је, применом одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр.111/09), а у вези члана 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), на чију сходну примену у управном спору, упућује одредба члана 74. ЗУС-а, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 18.11.2022. године, 20 У 18002/21

Записничар
Михаил Радосављевић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТТ